

Пројект да лутамо без националног циља спроводе домаћи социјал-демократски и либерално - демократски кадрови неолибералног Запада- каже проф. др Никола Жутић. Данашња српска држава никако се не може називати националном и сувереном. Она је творевина неолибералног пројекта анационалне „грађанске“ државе која не сме да се бави сопственом нацијом, својом православном вером и културном националном традицијом. Данашњој анационалној власти у Србији није ни дозвољено да има било какав национални план и програм, па из тих разлога он једноставно не постоји – каже за Нову српску политичку мисао проф. др Никола Жутић, научни саветник Института за савремену историју, говорећи о разлозима непостојања јасне националне стратегије.

Шта подразумева национални програм ?

У основи сваког националног програма у првом плану мора бити очување народне традиције, историје, вере и културе, као и преношење националних тековина на потомке преко правих просветних програма. Такви просветни програми морају бити у складу са јединственом националном уџбеничком политиком у историјској, језичкој, књижевној, научној и просветној области. Прави српски национални програм не сме да буде везан за границе данашње државе, већ за историјски, српски геополитички простор који је, нажалост, много већи од ове територијално осакаћене српске државице. Српски национални програм мора да брине о својој исељеничкој популацији, која је многобројна. Посебну пажњу треба посветити територијалном јединству данашње српске државе које је и сада угрожено, јер за Србију не важе ни насилничке Бадинтерове границе прописане 1991. за бивше југословенске републике. Дакле, када је у питању данашња српска држава, национални програм мора да садржи питање граница, развоја привредног, политичког и културног живота у демократском миљеу. У „Катехизису“ из 1888. године, који је настао у Ужицу, формулисан је тадашњи национални програм који се, нажалост, може применити и у данашње време: „Ујединит и се у једну

српску државу и ослободити се својих угњетача и непријатеља“.

И поред непрестане борбе, нема помака што се тиче ослобођења и формирања

заједнице српских држава. Ми смо данас на нивоу међународних државноправних одредби Берлинског конгреса из 1878. године.

Гледано кроз историју било је покушаја да се формулише национална стратегија.

Умни Срби осмислили су више политичких списа који су имали одлике програма. Први српски политички акт, који има одлике националног програма, написао је гроф Ђорђе Бранковић, који је грофовску титулу добио 1688. од аустријског цара Леополда I. У овом спису Бранковић се залагао за стварање Илирске (српске) краљевине која би обухватала све Србе (Босанце, Србијанце, Рашане, Трачане, Албанце – Србе из Албаније, Македонце) и Бугаре. Бранковић је тај акт предао цару и предложио да му се повери управа над Илирском (српском) краљевином, којој би се прикључили Срем и Славонија с Осијеком. Уместо постављења за управника наведених српских земаља цар је Бранковића послао на 22-годишње робијање. Српски родољуби увек су завршавали утамничавањем као и данас у Хашком трибуналу. Најзначајнији српски национални програм је Гарашаниново „Начертаније“, настало 1844. године. Потом, поменути српски „Катехизис“ из 1888. Елементе српског националног програма има Нишка декларација из 1914, која је уствари изјава владе Краљевине Србије о ослобођењу неослобођене „западне браће“. Елементе српског националног програма има и пројект Стевана Мољевића „Хомогена Србија. О границама, друштвеном уређењу и спољној политици Велике Србије у обновљеној Југославији после Другог светског рата“, Никшић, 26. март 1941. Меморандум САНУ је последњи српски национални програм, који је, иако није био ни промовисан у јавности, доживио невиђену харангу идеолошких и националних непријатеља српског народа. Српски национални програми остали су само као нереализовани пројекти, на нивоу маштарења истинољубивих и слободољубивих појединаца. Дрина је остала магична национална граница, непремостиви „лимес“ који српска национална и државотворна мисао није могла реализовати током 20. века због мисионарских и империјалних интереса Ватикана, Хабзбуршке монархије, наци-фашистичких земаља и данас неолибералних земаља окупљених око англоамериканаца. Српска монархистичка елита краља Александра била је подложна ставу либералне Француске да српски национални програм добије југославенски оквир. На тај начин, извршено је утапање српске државе у југословенску. Монархистичко југословенство замјенило је титоистичко „братство и јединство без српства“, па самим тим, није могло да се размишља о било каквом српском националном програму. „Меморандум“ САНУ-а, осамдесетих година, био је одмах сатанизован, проскрибован и проглашен неподобним великосрпским програмом за неолибералну Европу уједињених анационалних квазидржавних творевина. Такву анационалну Србију и даље промовишу данашњи социјал-демократски и либерално-демократски експоненти у Србији, поред којих је немогуће остварити било какав национални програм.

Историчари наглашавају да је најзначајнији српски национални програм – Илије Гарашанина.

У јавности је распрострањено мишљење да је Гарашаниново „Начертаније“ (1844) први српски национални програм, који разматра борбу за ослобођење и уједињење српског народа. Иако се за Гарашаниново „Начертаније“ сазнало тек почетком XX века, оно је добило национални епитет великосрпског програма. Питамо се какво је политичко великосрпско дејство могао имати спис за који је знало „само неколико вођа“. Сличан епитет имао је и меморандум САНУ, који је као недовршени српски национални пројект извађен из фиоке академијиног канцеларијског стола. Треба истаћи да Гарашанинов „великосрпски план“, како се данас тумачи у Хашком трибуналу, није обухватао бројне Србе, јер су њиме обухваћени само Срби из Црне Горе, Босне, Херцеговине и северних делова данашње Албаније. Политичко и национално деловање у Славонији, Хрватској, Далмацији, Срему, Банату и Бачкој – тада није било у првом плану. Општераширена теза је да су Гарашаниновим великосрпством биле угрожене данашње инстант нације, које су, уствари, настале из српског народног језгра. Тумачи се да су таквим списом биле угрожене границе данашњих вештачких држава. Међутим, Србин се у то време граничио „са самим собом“: у српској Црној Гори у то време није било „модерне црногорске нације“; у Босни и Херцеговини живјели су православни Срби, Срби исламске вјере измешани са неколико римокатоличких оаза. Римокатолици у већим масама насељавани су тек после Аустроугарске окупације Босне и Херцеговине 1878. године, када су Хабзбурговци насељавали бројно аустријско чиновништво и други потребни државни кадар, углавном римокатоличке вере, који се преко надбискупа Јосипа Штадлера, после оснивања Врхбосанске надбискупије 1881. године, почео претварати у Хрвате, заједно са поримокатоличеним Србима. Западна линија српског народносног распростирања ишла је много западније од Гарашанинове српске линије. Према аустријском попису становништва из 1850, Срби су се на западу распростирани до Сјеверне Истре (Перој) – Горског Котара (Српске Моравице), и граничили су се директно са Словенцима. Међутим, данас се у Хашком трибуналу Гарашаниново „Начертаније“ представља као „монструм пројекат“ великосрпског национализма. Ради потпуне истине, морамо се вратити у време уочи доношења „Начертанија“, и скренути пажњу читаоцима на праве инспираторе таквог пројекта, односно, на идеолошко-политичке манипуланте који су исконске српске национално-ослободилачке тежње, а које су остварили многи народи током XIX века, жељели искористити за своје прагматичне циљеве империјалног продора на Балкан и даље на Исток.

Дакле, моћне земље у Европи, желеле су такав акт да злоупотребе, искористе...

У овом случају, у питању је британска империјална политика која је хтела, преко Илије Гарашанина и његовог „Начертанија“, да оствари своје „великобалканске циљеве“

спречавања руског присуства на југоистоку Европе. Како је оштроумно истицао академик Милорад Екмечић : „само је непознавање праве природе настанка тог документа било разлог што се део историчара определио да га оцењује као извор великосрпске хегемоније“. Да појасним и подсетим. Таква британска доктрина „продора на Исток“ припремала се од султановог признања полунезависности Кнежевине Србије, хатишерифом из 1830. године. Познато је да је постојао сукоб између Русије и Британије о питању уставног уређења нових балканских држава. Британски дипломатски агент Дејвид Уркварт, који је и Грчкој „помогао“ да она 1830. добије независност као и уставну, парламентарну форму владе, посетио је Србију 1832. и 1833. године. У намери, како каже академик Екмечић, да и тамо „помогне сличне тенденције“, већ 1832. он је у Лондону почео тесну сарадњу са вођством пољске 'Велике емиграције' око кнеза Чарториског. Уз помоћ британске владе, Уркварт је издавао часопис „Портфолио“ на енглеском и француском језику. Њихов циљ је био да код Јужних Словена, а првенствено Срба, развију идеје „западног словенства“ и тако их одвоје од панславистичког покрета и Русије. Та се стратегија вестернизовања Србије поистовећује са циљем независности. У том погледу су постигли изузетно складно разумевање са кнезом Милошем Обреновићем и његовим наследником Михаилом“. Кад је династија Обреновић пала, они су пожурили да и новог кнеза, Александра Карађорђевића, упознају са својим ранијим радом. Због тога је агент Чарториског у Београду, Фрањо Зах, 1844. писао предлог „Начертанија“.

Post festum – аустрофилски историчари су почели од 1930. да развијају тезу да је „Начертаније“ био програм хегемонистичке агресије Србије на туђу територију?

Та теорија је настала везано за кампању о одговорности Србије за избијање Првог светског рата, а формулисао је аустројски генерал, потоњи франковац Саркотић. Кључне идеје „Начертанија“ објавио је Дејвид Уркварт у часописима „Портфолио“ и „British and Foreign Quarterly Review“ још 1844. године. Он је саветовао Србе, везано за осамостаљење, да не прелазе турске границе. Због тога су „Начертанијем“ обухваћене српске земље, као земље српског проширења, у оквиру отоманске империје: Црна Гора, Босна, Херцеговина. Дејвид Уркварт је објавио и карту о етничком распореду Јужних Словена, по којој су Босна, Далмација, Славонија илирске, односно српске етничке области. Академик Екмечић даље истиче да већина људи, који су учествовали у настанку „Начертанија“, а потом били тајни повереници Илије Гарашанина у конспирацијама за ослобођење српских делова у турском царству, били римокатолички свештеници из Далмације, Славоније, Босне и Херцеговине, углавном српски римокатолички фратри. Основа тих тајних планова било је ослобођење Босне и Херцеговине и њихово уједињење са Србијом. Двојица вођа такве тајне организације, која је створена 1849. године, били су српски фрањевачки калуђери Матија Бан и Томо Ковачевић. Дакле, Енглеze, који данас жаре и пале Хашким трибуналом треба директно оптужити да су историјски позадински, тајни творци „великосрпског“ Гарашаниновог „Начертанија“. Историчар Д. Батаковић с правом истиче да је историјска

порука Гарашаниновог „Начертанија“ одлучно ослањање на подршку просвећене Европе, и тиме побија оцену антисрпских публициста да је Гарашанин противник европских либералних идеја и институција.

Коме је у интересу да Србија лута без циља и правца? Чија би водилца био српски национални програм, без којег не може да функционише ниједна стабилна, озбиљна држава у свету?

Српски народ је у 20. веку био у експерименталном миљеу најјаче идеологије 20 века – грађанског либерализма, који је створио данашње водеће неолибералне државе: Британију, САД, Француску. Српска политичка елита, династија Карађорђевић, одано су испуњавали налоге западних либерално-демократских узора и наивно упадали у ратне катаклизме као топовско месо за њихове империјалне интересе: српска катастрофа 1915, пуч 27. марта 1941. – за британске интересе. С друге стране, феудо-аристократске снаге римокатолицизма и ислама, супростављене западним либерално-демократским земљама, верно су служиле српским идеолошким непријатељима, римокатолицизму, хабзбурговцима, наци-фашизму, а данас и неолибералном англо-америчком тоталитаризму. Велике силе немају пријатеље, већ само империјални интерес. Геополитички кројачи регионалних граница у последњим деценијама 20. века проценили су да ће им у остварењу њихових циљева ситњења источне Европе и разбијања „Европе нација“, стварања Европе региона, много више помоћи нови поданички конфесионални и комунистички народи без историјске традиције и дубоког историјског етничког коријена. Муслимани, односно Бошњаци, Хрвати и Шиптари увек су се, плебисцитарно, према свом поданичком духу, сврставали уз одређену моћну царевину – Турску, Хабзбуршку монархију, царску Немачку, фашистичку Италију, нацистички Трећи Рајх. Англо-американци и Французи су морали запамтити Србе као одане савезнике, борце за правду и очување традиције и историје, а такав народ у новом мондијалном друштву без традиције, није им више био потребан, пошто је „Европа нација“ лагерована у архивске депое. Дакле, пројект лутања Србије без националног циља – спроводе домаћи социјал-демократски и либерално-демократски кадрови неолибералног Запада. Осма је година како они владају и то према глобалистичком моделу разбијања свега традиционалног, националног, српског.

Шта треба урадити да би се покренула национална стратегија елементарног народног и државног опстанка ?

Историчар може преко искуства, аналогича из прошлих времена делимично да предвиди будућност. И сами смо сведоци да будућност српске државе и народа зависи од одлука

империјалних неолибералних земаља на челу са САД, које могу будућа догађања усмерити у правцу који футуристичка анализа историчара није предвидела. Монополарни свет, у којем доминира једна идеологија неолобералне демократије, по својим милитантним мерилима уређује и преуређује свет, прекрајајући некадашње версајске и кримске, али и данашње „дејтонске“ границе. Према визијама владајућих империјалних земаља довршиће се, милом или силом, стварање „Сједињених европских држава“, са територијално осакаћеном Србијом. Шта Србима у постојећој незавидној ситуацији преостаје да чине? Пошто је гажењем међународног права разбијена СФРЈ, уништена народним плебисцитом прокламована Република Српска Крајина (под заштитом УН), раздржављена „дејтонска“ Република Српска, српској држави не преостаје ништа друго него да свом снагом брани територијални интегритет барем ове преостале „бадинтерове“ Републике Србије. Неминовност је да одбрањена целовита Република Србија, са Косовом и Метохијом, приступи европским интеграцијама, али и да притом негује што присније политичке и економске односе са Русијом, као што то чине неке земље Европске уније, пре свих Немачка и Француска. Светска економска моћ се све више прелива и у Кину, затим Индију и Бразил. Наравно, на челу с Русијом. Има наде за српски народ.

(Разговор водила Биљана Живковић)